

Naděje umírá poslední. Tohle rčení jsme každý, bratři a setry, ve svém životě slyšeli mnohokrát. Lidské doufání má velikou setrvačnost. I když se věci kazí a kazí, dokážeme si dělat takřka do nekonečna naděje, že všechno nakonec nedopadne zle, že to vlastně všechno dopadne dobře. Dovedeme naděje své i cizí pěstovat pomocí různých průpovědek. „To bude dobrý. Musíš to brát z té lepší stránky. Všechno zlé je pro něco dobré.“ Anebo „časem všechno přebolí.“ Inu: naděje umírá poslední.

A teď si představme ony tři ženy, které kráčely nedělním jitem k Ježíšovu hrobu. Jejich naděje už nežila. Zemřela. Nic po ní nezůstalo. Ještě před pár dny měly mezi sebou Ježíše plného života a nyní je mrtev. Tuze moc si od Ježíše slibovaly. A nejen ony. Ježíšův příjezd do Jeruzaléma byl vskutku triumfální. Dodnes se naň vzpomíná při květné neděli. Lidová veselice v ulicích svátečně naladěného města vzbuzovala naděje i v nezaujatých pozorovatelích. Což teprv v těch, kteří Ježíše už léta znali. Slyšeli ho často kázat, že Boží království je blízko. Jakoby se královským vjezdem na oslátku přes prostřené pláště a ratolesti Boží vláda přiblížila. Ježíš, který byl k potřebným lidem tolik laskavý, to by panečku byl král! Moudrý, pozorný, skromný. Obyčejným lidem by se hned žilo snáz. A snáz by se jim také věřilo v Boží dobrotu. Jenže jak víme, Ježíš se nechopil vlády nad Jeruzalémem, natož nad světem. Byl zatčen, týrán, popraven. Co se stalo s nadějí Kristových učedníků a učednic? Kam se podělo všechno jejich doufání v Ježíše Nazaretského? Výsledek nebyl vůbec slavný. Jak je psáno: Když začali bít pastýře, ovce se rozprchly. (Mk 14,27)

Naděje umírá poslední, říká se. Zde naděje umřela, ale zmíněné tři ženy žijí dál. Naděje vkládané do Ježíše jsou dávno pasé. Jediné, co se Ježíše týká, je dokončení jeho pohřbu. Ženy s sebou nesou vonné masti, aby podle tehdejšího zvyku pomazaly mrtvé tělo. Už si nic od Ježíše neslibují. Skončila jeho pozemská pouť, co tedy více čekat. Nebohé ženy. Jejich dosavadní smysl života byl totálně zklamán, zhroutil se. Jejich naděje přišla o velkém pátku nazmar. Přesně podle slov apoštola Pavla:

Máme-li naději v

Kristu jen pro tento život, jsme nejubožejší ze všech lidí!

(19)

Ony od něj očekávaly život, ne smrt. Mluvím nyní sice o ženách, směřujících na hřbitov, ale

totéž platí i o mužích-apoštolech. I oni od Ježíše velmi mnoho čekali, a nyní jsou velmi rozčarováni. Kdoví kam ve své beznaději zalezli. Ženy šly aspoň dotáhnout smuteční obřad...

Na co myslíte vy, když jdete na hřbitov? Nebo když jdete přímo na pohřeb? Mně se hlavou honívají myšlenky o lidském údělu. Co jsme my lidi vlastně zač? Náš vyhrazený věk je tak sedmdesát let, možná když jsme při síle osmdesát. (Ž 90,10) Jsme potomci Adamovi, synové a dcery lidští, a smrt se s námi vleče od samého počátku. Adamem to začalo. Jak píše apoštol: **smrt**

vešla do světa skrze člověka

a

v Adamovi všichni umírají.

(21n)

Snad ty tři ženy myslely na totéž, snad o tom spolu rozmlouvaly. Že Ježíš je také synem Adamovým, Synem člověka, a že tedy i jej dostihla a postihla smrt. Jenže tak krutě a tak brzy. Vždyť ani zpola nedosáhl kýžené sedmdesátky. Taková škoda – životní síly měl na rozdávání a těch dobrých nápadů, kterými mohl druhé nadchnout. Jeho smrt byla opravdu hrozná.

Smrt je děsný nepřítel. Každého porazí na lopatky. A my to víme. Až moc dobře víme, že jednoho dne přijde okamžik, po němž už nebudeme žít. Snažíme se smrt potlačit. Nemyslet na ni. Nevidět skutečně umírající. (Těch neskutečně umírajících vídáme v televizi ažaž.) Mnohdy se tváříme, jakoby smrt nepřítelem ani nebyla. Někteří si dokonce myslí, že s tímto nepřítelem lze spolupracovat a využít jej pro své záměry. Konejšíme se, že prý naděje umírá poslední. Neúměrně natahujeme naději, smrt přehlížíme, pomíjíme. Co to znamená, když my lidé doufáme, že něčí strašlivá nevyléčitelná nemoc ustoupí? Co to znamená, když doufáme, že tragická dopravní nehoda nebude mít smrtelné následky? Co to znamená, když doufáme, že člověk, jehož máme rádi, bude navzdory pokročilému věku ještě dlouhá léta mezi námi? To znamená, že se mýlíme. Že si děláme si plané naděje. A že tyto naděje nakonec stejně umřou.

Tři ženy z evangelia to vědí. Také kdysi doufaly, že život půjde bez zádrhele plynule dál a nahoru. Jejich naděje však zemřela spolu s Kristem. Nevíme, jak ženám ubíhala jejich beznadějná cesta. Avšak víme, jak skončila. U prázdného hrobu jim dva muži v zářivém šatu oznámili, že Ježíše v hrobě hledají marně. Je pryč. Byl vzkříšen. Kristus žije. Ale žije jaksi jinak. Nestal se živým tak, jako dřív. Nestal se živým tak, jak by jeho příznivci chtěli doufat. Byl mrtvý. Smrt jej zasáhla. Smrt nelze obejít. Vynechat ji, vyhnout se jí a žít natrvalo. Takovým

nepřerušným životem Kristus nežije. Byl mrtvý a byl vzkříšen k novému životu. Oni ho vidí živého, vidí ho svýma očima. Tu a tam se jim ukazuje, pověřuje je a dává jim plnou důvěru, že dílo spásy zvládnou v jeho Duchu.

Ženy odcházejí od hrobu. Zatím asi ještě moc nevěří, spíše mají pěkně nahnáno. Bojí se, ale postupně začnou chápat. Pochopí, co se stalo, pochopí, že nás neovlivňuje pouze Adam svou smrtelností, nýbrž že nás ovlivňuje i Kristus svým vzkříšením. Apoštol Pavel výstižně napsal:

Jako vešla do světa smrt skrze člověka, tak i zmrtvýchvstání: jako v Adamovi všichni umírají, tak v Kristu všichni dojdou života. (21n) Pavel

smrt neobchází, nevytěšňuje. Plně s ní počítá a počítá s ní i u Pána Ježíše. Prostě smrt je. Smrt existuje a drtí nás nemilosrdně jako ten nejhorší nepřítel. I Krista rozdrtila. Bible je střízlivá a smrt nezastírá. Nevzbuzuje plané naděje, nerozvíjí chlácholivé průpovědky typu „všechno samo dobře dopadne.“ Je až zarážející, jak lidé, kteří odmítají křesťanství coby málo rozumové, sami – velmi nerozumně – smrt zastírají. Prý je smrt jen jakási neškodná přestupní stanice z jednoho těla do druhého, přestupní stanice v bezcílné jízdě na reinkarnačním kolotoči. Ne, ne, ne. Smrt je silný a hrozný nepřítel. Jen se zeptejte rodičů, kteří přišli o dítě. Jen se zeptejte vysíleného člověka, který bezmocně odpočítává dny, v nichž nemá zalíbení.

My křesťané od apoštolských dob mluvíme hodně o smrti. Nikoli však proto, abychom se jí strašili a kvapně organizovali poslední pořízení. Mluvíme předně o utrpení a smrti našeho Pána. On skutečně zemřel, a to smrtí v té nejhorší mučivé podobě. *Ukřižován, umřel, pohřben jest. Sestoupil do říše smrti. Třetího dne vstal z mrtvých.* Byl vzkříšen. Vzkříšení neznamena nový start jenom pro Ježíše, nýbrž také pro nás.

První vstal

z mrtvých

Kristus, potom při Kristově příchodu vstanou ti, kdo jsou jeho.

(23)

To je základ naší víry. Vzkříšený Kristus má moc prosadit život také pro nás. Nic mu v tom nezabrání.

Tu nastane konec, až Kristus zruší vládu všech mocností a sil ... Musí totiž kralovat, dokud Bůh nepodmaní nepřátele pod jeho nohy.

(24n)

Smrt je sice mocná, ale nebude vládnou věčně.

Jako poslední nepřítel bude přemožena smrt.

(26)

Víme o své smrtelnosti, ale zároveň spoléháme na Boha. Tím se lišíme o těch, kdo se v rámci dohledného světa zaštiťují svými vlastními konejšivými průpovědkami, avšak smrti se obávají tak moc, že ji raději příliš nezmiňují. My nemlčíme o své smrtelnosti. Žádná naděje ze světa nás

před smrtí neuchrání. Avšak naděje z víry ukazuje jasně: Smrt nemá poslední slovo. Poslední slovo má ten, který přemohl smrt.

Bůh není Bohem mrtvých, nýbrž Bohem živých, neboť před ním jsou všichni živi.

(Lk 20,38)

Tak mluví Ježíš. To pochopily ženy, vracející se od prázdného hrobu. O tom psal Pavel a tomu dnes nasloucháme i my:

Nikoliv naděje umírá poslední, nýbrž jako poslední nepřítel pomine smrt.

Nikoliv chlácholivé průpovídky nás posilují, nýbrž posiluje nás víra.

Nikoliv „všechno bude na konec dobré“, nýbrž na konec ***bude Bůh všechno ve všem.*** (28)

Sestry a bratři, ***Kristus byl vzkříšen z mrtvých jako první z těch, kdo zesnuli.*** (20)
Velikonoční poselství ať hoří v našich srdcích a utvrdí naši víru. V Kristu jsme nové stvoření.
Umíráme-li, umíráme tomuto Pánu a spolu s ním budeme živi v Bohu. Amen.

Lukáš 24,1-12 118; 350; 344; 334 1 S 2,1-2.6-8a

Kázání na velikonoční neděli, 12. dubna 2009, hojně inspirované u Franka T. Brinkmanna.